

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

Втора годишнина.

Съ настоящия брой влизаме въ втората годишнина на вестника. Ще направимъ всичко възможно да оадемъ колкото възможно, толкова и приятно четиво на нашитъ абонати. Вестникътъ не е тлъко църковенъ. Той третира разнообразни въпроси, които целятъ да приучатъ читателя да гледа съ сериозенъ погледъ и мисълъ на живота. Вестникътъ иска да приучи своитъ читатели преди всичко да мислятъ и да иматъ мнение по въпроси за възрастта и църквата. Въпроситъ за възрастта сж сериозни, въ висша степенъ философски въпроси. Нашето общество не е привикнало да обсъжда такива въпроси. Затова ние и живеемъ едностранчиво плитко. Ние ще се потрудимъ презъ втората година, колкото и да е трудно това за малкитъ колонии на "Народенъ будителъ", да дадемъ религиозно-философско четиво на своитъ читатели.

година ще се потрудимъ да отблъгваме всичко, което напомня лични дръзги. Не тръбва, обаче, да се забравя, че ние имаме за задача да издигнемъ високо авторитета на свещеника. Всички искатъ България да има примърни пастири и учители. Тръбва тогава да бдимъ и гнилото да извличаме на показъ и осяждаме.

Хрониката на вестника е предимно отъ значение за гр. Шуменъ и неговия окръгъ, но почти всичко друго е отъ общъ интересъ, затова ние молимъ тази слаба страна на вестника да не смущава нашитъ абонати отъ другитъ окръзи на България. При това ние не даваме особна цена на отдѣла "хроника". Малко ли сензации и новини "сървиритъ" всъки денъ разни други вестници!

Прочее, съ надежда, че нашитъ досегашни абонати сж довольни отъ работата ни, че новитъ абонати ще обикнатъ вестника, ние поздравяваме всички съ Новата година и Рождество Христово и ги молимъ съвоеременно презъ годината да ни подкрепятъ парично въ трудното наше дѣло.

"Народенъ Будителъ"

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО.

Дойде и тази година великиятъ денъ. Дойде споменътъ за раждането на младенеца Христа — Спасителя. Дойде 10й, благъ и кроткъ, да ни пита: защо нѣма, какво ви пречи да има между васъ, хора, благоволение — добра воля?

Всѣкога влизането на новата година и близкиятъ до нея голѣмъ празникъ — рождество на Спасителя — буди у всички добри хора мжчителната мисълъ: Защо нѣма миръ на тази земя? Не ще ли бждемъ поне презъ тази година по покойни, по щастливи?

Тайната на човѣшкото щастие е въ добросърдечието. Не напразно ангелитъ пѣха: "... между хората благоволение". Човѣшката воля държи ключа на земното щастие. Човѣкъ е създаденъ съ свободна воля. Той може да слѣе своята воля съ тази на своя Създателъ. Който е любовъ, и тогава самъ човѣкъ ще бжде абсолютно свободенъ, — защото *дето е Духъ въ Господенъ, тамъ е свобода*, — или може да се противи на тази воля, да отрича своя Творецъ, своя Баща, може да поиска отъ своето азъ да направи кумиръ за себе си и за хората т. е. да измѣсти Бога изъ сърцето си и да се поклони на себе си, — и тогава ще е зълъ, студентъ, недоволенъ, неудовлетворенъ егоистъ. Празна е надеждата ни въ годинитъ, които летатъ и прелитатъ. Безъ съдържание е нашата тържествена коледна пѣсенъ: "Слава въ висинитъ

Богу и на земята миръ!" Праздна е надеждата ни, защото повечето отъ хората, нито въ миналото, нито днесъ иматъ достатъчно вѣра въ Този, Когото славятъ, не Го чувствуватъ въ сърцата си, и затова, чужди нему, чужди сж и на другитъ хора.

Ние сме станали безволни същества. Благоволенieto, което носи мира между хората, се добива съ напрежение на волята. Лесно е да мразишъ Трудно е да обичашъ. Кой незнае това отъ собственъ опитъ? За да има благоволение между хората, което изеднажъ би донесло ведрина въ живота, би преобразило коренно живота на народитъ, се иска усилие, волево усилие. "Царството Божие съ насилie се взема". Но кой прави усилия днесъ, за да засили вѣрата си въ Бога и да упражни волята си въ обичъ къмъ хората? Малцина. Болшинството отъ хората живѣятъ чисто животински. Никой не се бори съ грѣха. Напротивъ, за да приспятъ съвестта си, хората отричатъ реалността на грѣха. Нѣма Богъ, нѣма Сатана, нѣма грѣхъ, нѣма добро, нѣма зло. И хората сж литнали по вика на своитъ малки и голѣми прищезки, желаня, страсти. Никой не се бори съ изкушенията. Хората лудо се хвърлятъ въ пригрьдкитъ на грѣха, който се е облякълъ въ тогата на красотата, отдаватъ се безъ грижи на първата тѣлесна сладость, що имъ се пред-

ложи, и гинатъ нравствено, гинатъ волево, гинатъ така, както гинатъ слѣпитъ ношни мушици, обгаряни отъ пламъка на свѣщта. Човѣчеството нѣма воля да се бори и да живѣе за доброто. Малцина между хората разбиратъ дълбокия смисълъ на ангелската пѣсенъ, която е програмата на новия животъ, до който човѣчеството има да стига.

Прочее, ние християнитъ, които слазимъ Бога въ висинитъ и искрено жадуваме за мира на земята, нека положимъ максимумъ усилия да изпълнимъ сърдцата си съ онова благоволение, което възпѣха ангелитъ.

Честито Рождество Христово!

Книгата за родословието на Исуса Христа

Новиятъ заветъ или книгата, която съдържа новия стюзъ, който Богъ е сключилъ съ човѣка, следъ като стария такъвъ е билъ нарушенъ и сгазенъ отъ Адама въ рая, почва съ евангелието на Матей, а първата глава отъ това евангелие почва съ родословието на Исуса Христа, снъ Давидовъ, снъ Авраамовъ.

Светия писателъ, желаеики да ни покаже, че Исусъ е билъ истински Богъ и истински човѣкъ, е написалъ цѣлото му родословие, за да се видятъ Неговитъ дѣди и прадѣди, отъ които се е родилъ по плътъ Спасителя на свѣта.

Вънъ отъ това, изброяването на рода на Исусафа, годиника на Мария, показва непрестанната грижа, която Богъ е ималъ за човѣка въ течение на вековете, както и тѣсната независимостъ, въ която се е намирало и намира непрестанно човѣшкото същество

лжта за Персия и отъ тамъ за Индия.

Да, Индия! Пжтъ по суша! И защо ли не? Морскитъ му сили сж разнебитени и победени; на завоевателя остава само единъ пжтъ за да може да отиде въ легендарнитъ палмоми гори, да порази Англия въ самото ѝ сърце, т. е. въ нейното колониално владичество, въ нейната съкровищница.

Той има вече величието на Цезаря, на императора Карлъ Велики, той иска да бжде втори Александъръ. Въ тази мечта той не виждаше нищо чудно.

Изтокъ му е вече познатъ; тамъ той остави безсмъртни спомени за себе си. Нилъ го видѣ веднъжъ, но като слабъ генералъ съ дълги коси, яхналъ на конь. За брѣговетъ на Гангъ, на тежкия императоръ въ синъ мундиръ ще трѣба вече слонъ. Той умѣе да увлича народитъ и дри да ги фанатизира. Тамъ той ще командува войници съ бронзови лица и бѣли чалми; той ще види въ шаба си раджи, наикичени съ сжпоцѣнни камъни, ще разпита за сждбата си чудовишни идоли съ десетки ржце, съ брилян-

тови украшения на глава, защото египетскитъ плосконоси, гранитни сфинксове, предъ които той мечтаеше, опрѣнъ върху кривата си сабя, не му откриха нищо.

Императоръ на Европа! Султанъ на Азия!

Ето, тѣзи сж дветъ титли, които ще красятъ неговия мавзолей.

Ала има една пречка: обширна Русия!

Но ако не може да спечели съ добро приятелството на Александра, той ще го добие съ оржие.

И малката ржка на императора жадно прелиста зеленитъ книги, които му говорятъ за голѣмитъ действия на многобройна армия, която вече се трупа при Нѣманъ. Да, той ще победи северния самодържецъ и ще го повлече съ цѣли пълчища диви конници въ победоносенъ походъ къмъ Изтокъ.

Императоръ на Европа! Султанъ на Азия!

Това нѣма да избѣгне отъ неговия гений. И когато успѣе, безграничната му власть не е изложена вече на рискъ, да бжде раздѣлена между полководцитъ му, като властта на Македонца. Отъ 20 мартъ Наполеонъ е вече баща,

Франсуа Колпе.

Коледа.

Срещу Коледа въ 1811 год. отъ деветъ часа вечерта Наполеонъ работи самъ въ своя кабинетъ въ Тюилери. Голѣма, почти тъмна стая. Тукъ тамъ въ полумрака блѣсва позлатата на нѣкоя вещь: рамката на невидимъ картина, дветъ лъвски глави, — украшения върху креслата, златниятъ тежкъ жельдъ на портiera. Подъ тежки металически абажури вошеницитъ на двата свѣщника освѣтяватъ само широката маса, затрупана съ географически атлази и дебели книги въ кожени зелени подвързии, украсени съ корона и буквава Н.

Вече два часа се минаватъ така. Наполеонъ работи надъ географическитъ карти и книжата за състоянието на неговата армия — навелъ шир като си чело, пресѣчено отъ снопъ черни коси, чело, тежко отъ мисли, тежко като свѣта, що той мечтае да покори

Отворениятъ глазъ представлява картата на Азия и ржката на Наполеона — ржка нервна, женска хубава — търси съ показалеца си

Д-РЪ К. ПЕТРОВЪ

Хирургъ -- Гинекологъ -- акушеръ.

Завежда Гинекологическо — Акушерско Отдѣление при Шум. Държавна Болница.

въ бившето помѣщение на Земл.-Катедра улица Цар. Освободителъ до домътъ на Д-ръ Коларовъ.

Дирекция на постройкитъ за водоснабвяване на безводния ДЕЛИ-ОРМАНЪ — ШУМЕНЪ.

Обявление № 606

На 15-я день следъ публикуването на настоящето въ Държавенъ вестникъ, въ 16 часа, въ помѣщението на Дирекцията на постройкитъ за водоснабвяването на безводния Дели-Орманъ, ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ изсичането на изключенитъ отъ обекта на горското стопанство гори, находящи се въ мѣстноститъ: Топаль Османъ Чаирж, Дживелска община, отъ около 336 дкр. и Фучиджилеръ, Гюллерска община, отъ около 350 дкр.

За правоучастие въ търга се изисква залогъ: за първата — 20,000 лева, а за втората — 25,000 лева.

Предложенията ще се приематъ само до 16 часа, следъ което никакви предложения не ще се взематъ подъ внимание.

Тържнитъ книжа сж на разположение на интересующитъ се въ Дирекцията и общинскитъ управления на с. с. Гюллеръ и Дживель.

Шуменъ, 30 декември 1927 год.

Отъ Дирекцията.

съ силата, която го е създала и която непрестанно се грижи за него и за цялата вселена.

Като четеш това изброяване на имена, виждаш да минават пред очите ти под формата на моменти или мигове които могат да се долови, въкъ след въкъ, царства след царства и всички да се явяват и изчезват въ безначалната и безконечна вѣчност.

Времето и пространството, тия две сили, съ които духът се опитва да дръпне граници и ги раздѣли отъ непроницаемата вѣчност, се гуоятъ предъ творческата сила на Бога, за Когото споредъ думитъ на псалмопѣвеца: „Хиляда години сж като единъ день“.

Въ изброяването на тия родове свети евангелистъ Матей, начевайки отъ Авраама, разграничава три епохи и прави три спирки: 1) Давидъ, 2) Преселението въ Вавилонъ 3) Исусъ.

Какво значатъ тѣ?

Историята на еврейския народъ се започва ясно и определено отъ Авраама, синътъ на Тераха, който потегли отъ гр. Уръ, столицата на Халдея, за да се установи въ Ханаанъ.

Заминаването му съпада съ онова раздвижане на народи въ Азия, случило се къмъ 2000 години преди Христа, и известно въ историята подъ формата на два различни факта, но станали въ едно и сжщо време: 1) Нападението на Хикситъ въ Египетъ и 2) Унищожаването на Халдейската държава.

Съ тия две събития въ историята завършва първата епоха на цивилизацията следъ по-топа. Веднось тоя завършекъ, почва историята на „избрания“ народъ, чийто политически животъ кулминира презъ царуването на Давида. Намѣстото на Халдейската държава се издига Вавилонъ, чиято сила и блѣсъкъ сж господствували и чувствали надъ цялата древна история, и кулминира презъ царуването на Новуходоносора, виновникъ за преселението въ Вавилонъ на Еврейския народъ.

И така, Авраамъ спомня унищожаването на Халдейската държава, а „преселението въ вавилонъ“ — залѣза на великата империя, която се бѣ издигнала върху развалинитъ на първата и владѣеше свѣта. Въ това време се ражда и развива Римската република, която ще победи цялия свѣтъ, заедно съ избрания народъ. Тя стига влогая на своя политически и културенъ развой презъ време на императора Октавианъ Августъ, когато се ражда Христосъ, чието духовно царство

трѣбваше да замѣсти това на Римскитъ императори. Упадъкъ и разлагане на последното бѣха почнали въ момента, когато се ражда въ Витлеемскитъ ясли Спасителътъ на свѣта.

Ето що ни казва историята, ето що ни учи книгата за родството на Исуса Христа, синъ Авраамовъ, синъ Давидовъ.

Всички земни царства и държави, които сж се гордѣли съ своята сила и величие, сж изчезнали и слѣли съ вѣчността, когато духовното царство, спривейки се съ всички политически катаклизми и социални борби, устоя и до днешния день. Отъ Авраама и до днесъ една и сжща линия свързва и единъ и сжщъ духъ въдушевлява ония, които вѣрватъ въ Бога и смирено слушатъ заповѣдитъ му.

Християнино, когато чувашъ или четешъ изброяване на родоветъ, отъ които се е родилъ Господъ Исусъ Христосъ, спри се и помисли малко върху господството на духа надъ материята, който се е манифестира въ течение на вѣковетъ и който ни учи, че онова, което не е духъ или отъ духа, изчезва и се опростаява, както изчезнаха Халдея, Вавилонъ и Римъ.

Духътъ и истината управляватъ свѣта. Всичко друго е „Суета и гонене на вѣтъръ“.

Свещеникъ П. Икономовъ, Варна

Витлеемъ

Градецътъ Витлеемъ, въ който се е родилъ Спасителътъ, се намира на два часа пътъ на югъ отъ Иерусалимъ. Той е разположенъ на планина, покритъ съ хубави лозя и овощни гридини, маслини, калинки и др. Цялата му околностъ диша една прѣснота и нѣкаква веселостъ. Накждето и да погледнешъ, навсѣкжде виждашъ живописни планини и засмѣни долини. Тукъ-тамъ на разни мѣста срѣдъ дърветата се издигатъ стражарски кули, които много украсяватъ този щастливъ градецъ. Когато се любувашъ на тия живописни околности, пише единъ пжтешественикъ, неволно си спомняшъ всички ония библейски събития, които се извършили тукъ. Ето, надалече се вижда неголѣмо трижгълно здание, покрито съ кубе. Това е гробътъ на хубавата Рахилъ, нежно обичашата жена на Иакова. Тукъ тя умрѣла, била оплакана отъ него и погребена близо до пжта за Витлеемъ. А ето и развалинитъ на оная Рама, за която упоменава пророкътъ, предсказвайки за из-

биването на витлеемскитъ младенци: *Гласъ бѣ чутъ въ Рама, плачь и ридание и пискъ голѣмъ; Рахилъ плачеше за децата си и не искаше да се утеши, защото ги нѣма.*

Ето нивитъ, на които бедната Рутъ събирала подиръ жетваритъ класове, за да прехрани престарѣлата си свекърва, която тя обичала като майка. И Богъ я наградилъ съ велико щастие: станала жена на богата и почтенъ витлеемски жителъ Воозъ.

А тамъ доле, по витлеемскитъ долини и околнитъ плодосни хълмове, богати съ водни извори, пасѣлъ бащинитъ си стада прекрасниятъ правнукъ на Рутъ — момъкътъ Давидъ. Тамъ той всѣпилъ въ бой съ лъвъ и мечка, като бранилъ стадото си, и тамъ свирѣлъ съ арфата си и пѣлъ своитъ дивни псалми. Много отъ тия псалми възпѣватъ тия планини, въ които той знаелъ всѣки проходъ, всѣка пещера, всѣки студень изворъ. Въ тия планини не веднѣжъ той се е скривалъ отъ Саула, когато този навсѣкжде тичалъ подиръ него, като подиръ избѣгалъ рбъ или нѣкакъвъ злодѣецъ. И неволно си спомняшъ трогателнитъ умолителни думи на невинно преследваня кроткъ момъкъ, обрънати къмъ злобния гонителъ:

„Защо господарьтъ преследва своя слуга? Що съмъ направилъ? Къво зло има въ ржката ми? Самъ Богъ нека бжде сждия между мене и тебе. Тие ме гонишъ, както гонягъ яребица по планинитъ (Цар. 26 18 20; 24, 13).

Тукъ въ Витлеемъ то е намѣрилъ пророкъ Самуилъ и първи пътъ го помазалъ за царъ. И когато Давидъ станалъ царъ на Израила, Витлеемъ зель да се нарича съ почетното име *градо Давидовъ*.

А ето и кладенецътъ Давидовъ, отъ който той измжченъ отъ жажда, искалъ да се напие тогава, когато билъ заетъ отъ филистимлянитъ. Тогава трима отъ неговитъ храбри юнаци съ опасностъ за живота си се промъкнали презъ неприятелския станъ и донесли вода на своя любимъ вождъ.

Но мжжествениятъ царъ излѣлъ тази вода вмѣсто жертва Богу, като казалъ: Да ме пази Богъ! Ще взема ли азъ да пия кръвта на тия юнаци? — Следъ това той разбилъ враговетъ и завладѣлъ Витлеемъ.

По-нататкъ къмъ югъ задъ планинитъ се намиратъ значителнитъ водоеми, откъдето този мждъръ царъ устроилъ водопроводъ въ Иерусалимъ, чрезъ който и до сега се снаб-

бдява съ вода Омаровата Джамия.

А ето на изтокъ се вижда прекрасната долина на овчаритъ, покритъ съ овощни дървета. Тамъ тѣ пасли стадата си въ оная свещена нощъ, когато имъ се явилъ ангелъ небесенъ и казалъ: *не бойте се: ето, благовестя ви голѣма радостъ, която ще джде за всички човѣци; защото днесъ въ се роди въ града Давидовъ Спасителъ, който е Христосъ Господъ* (Лук. 2. 10—11). И внезапно съ тоя ангелъ се явило многобройно небесно войнство и изпѣли тѣ на Господа дивната пѣсенъ: *Слава въ висинитъ Богу и на земята миръ, между ч-ловѣцитъ благоволенитъ...*

Колко велики и трогателни спомени!

Храмътъ надъ пещерата, дето се е родилъ Господъ Исусъ Христосъ, стои отдѣлно отъ градеца, на самия край на планината отъ източната ѝ страна и огромнитъ стени на древния манастиръ отдалече приличатъ на крепостъ. Величествениятъ храмъ е построенъ отъ царица Елена въ видъ на кръстъ. Главниятъ олтаръ стои надъ пещерата на Христовото рождение.

Витлеемъ брои около 5000 жители и, за отбелязване е, че между тѣхъ нѣма нито единъ еврейнъ. Жителитъ му изработватъ костени и маслиени броеници, седефени кръстчета и икони, изображения на гроба Господенъ и др. такива нѣща. Всичко това въ голѣмо количество се купува отъ поклонницитъ.

Превелъ С.

Храмътъ надъ пещерата, дето се е родилъ Господъ Исусъ Христосъ, стои отдѣлно отъ градеца, на самия край на планината отъ източната ѝ страна и огромнитъ стени на древния манастиръ отдалече приличатъ на крепостъ. Величествениятъ храмъ е построенъ отъ царица Елена въ видъ на кръстъ. Главниятъ олтаръ стои надъ пещерата на Христовото рождение.

Витлеемъ брои около 5000 жители и, за отбелязване е, че между тѣхъ нѣма нито единъ еврейнъ. Жителитъ му изработватъ костени и маслиени броеници, седефени кръстчета и икони, изображения на гроба Господенъ и др. такива нѣща. Всичко това въ голѣмо количество се купува отъ поклонницитъ.

Превелъ С.

ХРОНИКА.

ПРОГОВА.

За Църковното Богослужение въ градскитъ църкви презъ праздничитъ; Рождество Христово, Обрѣзание Господне и Св. Богоявление 1928 година.

1. Въ Петък, 6 януарий 1928 година (24 XXII. ст.) четенето на Царскитъ часове за Рождество Христово ще почне въ 6 часа сутринта, а следъ това ще се отслужи велика вечерня и Св. Василиева Литургия.

2. Въ Сжбота 7 януарий 1928 година (25. XII. ст.) на Рождество Христово, утрената ще почне въ 6 часа сутринта съ отслужване на Божествената литургия на Св. Иванъ Златоуста.

3. На 8 и 9 януарий 1928 година (26 и 27 XII. ст.ст.) богослужението въ всички църкви ще се извършва по обикновенъ редъ.

4. Въ сжбота 14 януарий 1928 година, (1 януарий ст. ст.) Обрѣзание Господне утрената ще започне въ 7 часа съ отслужване Божествена Литургия на Св. Василий Велики.

Той има синъ, наследникъ на неговата слава и мощъ, — устнитъ на императора се свиватъ въ чудна усмивка при мисълта, че детето спи тѣй близо до него, въ тихия дворець.

Но изведнажъ той вдига глава и се вслушва съ очудване. Добре затворенитъ прозорци на кабинета сж покрити и съ тежки пердета; отъ къде се чува този тайнственъ, глухъ шумъ? Сѣкашъ голѣмитъ златни пчели, бродирани върху коприненитъ тапети захванаха да бръмчатъ. Вслушва се Наполеонъ още по внимателно и въ този глухъ шумъ той различава камбаненъ звънъ.

— Ахъ! Коледа. . . Нощна служба. . .

Наистина, камбанитъ на всички парижки черкви биеха по случай празника на рождението Христово — сжщитъ тия камбани, които неодавна Бонапартъ поправи на всички камбанири и куки. Тогава той, миролюбивъ французки консулъ, се стараше да помири всички тѣзи братя — врагове.

Колко пжти тѣ сж звънили въ негова честъ!

А какъ силно звънѣха тѣ преди

нѣколко месеци, — въ онзи день, когато му се роди синъ! Бележитъ день, когато ꙗсамото небе стѣкашъ бѣ влѣзло въ съгласие съ героя, даваше му сила и съ това признаваше законността и вѣчността на неговитъ дѣла.

Но, тѣй весели и тържествени, както бѣха за Аустерлицъ или Ваграмъ, тѣ звънятъ въ тази хладна нощъ въ честь на скромното дете, родено въ сламата нѣкога, а таинственитъ гласове сѣкашъ разнасятъ въ това безгранично звездно пространство: „Слава въ висинитъ Богу и на земли миръ“.

Наполеонъ слуша коледнитъ камбани. Той мечтае, спомня тъмното си детинство на свѣтливо дете, нощната служба на своя чичо — архидякона въ съборната черква, връщането на голѣмото семейство въ кжши, гордо пренасяната бедностъ и хубостта на майка си, винаги председателка на скромния обѣдъ, състоющъ се отъ кестени. Неговиятъ синъ е синъ на победителъ; той нѣма да знае, що е нужда, като владѣтель на свѣта. А отвънъ въ студената нощъ, ясно се чува звънътъ на

другото дете, младенца Христа.

При входа на Тюлиеритъ си бѣбри самъ войникъ, съ голѣма кожена шапка. Сърди се на мразъ, който влюченява краката му, макаръ че постояно крачи напредъ и назадъ. Той сжщо си спомня за майка си, на чиито колѣне е училъ да се моли, но въ тази минута мисълта му благоговѣйно лети къмъ младенца Христа, роденъ въ яслитъ и той си шепне молитвени думи.

Наполеонъ не се предава на религиозни мисли. Той само мисли за сина си и отведнѣжъ страстно му се дощева да го види.

Той става, плѣска съ ржце, и веднага се отваря една малка врата, скрита въ стенитъ. Явява се Русанъ. По даденъ знакъ, той взема единъ отъ свѣщницитъ и, воденъ отъ вѣрния мамелукъ, попуститъ коридори, Наполеонъ отива въ стаята на малкия си синъ, влазя тамъ, съ единъ жестъ отстранява джката и женитъ, разбудени внезапно, и се изправя предъ сина си.

Детето спи дълбоко. Вижда се ослѣпителната бѣлота на дрехитъ

му. Тѣ сж обшити съ дантели, въ които е прозрена лентата на почетния легионъ. Малкото лице съ затворени очи е погнано наполовина въ възглавницитъ. Малката му хубавичка и пълничка ржка почива надъ покривчицата. Наполеонъ се радва на сина си. Той мечтае и никаква човѣшка слава не е била тѣй приятна за неговата гордостъ, като картината на тази люлка.

Въ мечтитъ си Наполеонъ чува презъ звъна на камбанитъ нѣщо друго: чува му се равномерно тропане на войски, шумъ и скръдане на колелета подъ тежкитъ орджия по замръзналата земя. Упоенъ отъ бащинското си самолюбие повече отъ всѣки другъ пжтъ, той мисли за великата армия и победата надъ Русия и Индия; и се кълне да остави на сина си пагонитъ на всички тронове отъ стария свѣтъ. Като играчка той вече му даде Римъ, ще му даде и другитъ градове.

Емиръ на Мекка! Раджа на Бенаресъ! Ето титли, достойни за неговия силъ.

5. 15 януарий 1928 година (Надѣля) Богослужението по обикновеному.

6. 18 януарий срѣда (5. I. ст. ст.) четенето на Царскитъ часове съ Василиевата Божествена Св. Литургия ще почне въ 6 часа сутринта следъ което се извършва Великиятъ Водосветъ.

7. 19 Януарий (6 ст. ст.) на Св. Богоявление 6 часа сутринта Божествена Литургия на Св. Иванъ Златоуста ще се привърши въ 9 часа. При дветъ църкви ще се остави по единъ свещеникъ, които да ръсятъ християнитъ.

8. А следъ отпустъ на църква при пълни процесии заедно съ християнитъ отъ дветъ църкви, свещеницитъ се събиратъ при аналоя на „Арастата“ срещу читалището „Драхангелъ Михаилъ“ 9 1/2 часа сутринта дето ще бжде устроено поздравление на гражданитъ и войницитъ. Тамъ нѣма да има ръсене на християнитъ.

9. Сжщия день вечерната ще е обикновена.

10. 20 Януарий (7 ст. ст.) Ивандень Св. Литургия ще се извърши по обикновеному.

Отъ Архиерейското Намѣстничество.

На 29. тогъ съ окржко св. Синодъ е наредилъ да се произведатъ избори за църковни настоятели. Въ идния орой ще пишемъ за голѣмата роля, която има да изиграе този институтъ, за да се издигне църквата на потрѣбната висота въ нашия животъ.

Младежкото християнско дружество „Св. Царъ Борисъ“ на 8 втория день на Коледа, следъ обѣдъ въ 3 часа въ църковния салонъ ще даде заова съ томбола. Ще се даде възможностъ на всички малки деца, които родителитъ биха довели на забавата, да кажатъ декламации.

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ е поискалъ отъ Св. Синодъ да му бжде назначенъ за викарій Ректорътъ на Софийската Духовна Семинария Негово Високопреподобие Архимандритъ Борисъ. Следъ като Св. Синодъ даде съгласието си, по-ледниятъ ще бжде възведенъ епископски чинъ.

На Нова година, когато Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ заедно съ Проф. соръ Никовъ, пжтувалъ изъ София съ автомобилъ, ненадейно автомобилъ се сблъскалъ съ другъ къвъ. Лицето на Проф. Никова ло порѣзано отъ стъклата на автмобила, а Митрополитътъ бѣ слабо контузенъ. Следъ обѣдъ направилъ визити на свои познаници.

Уч. Православно Християнско др-во „Вѣра, Надежда и Любовь“ при долната църква ще даде на тсго вториятъ день на Коледа бѣва при оторана програма сцената „Простъ човѣкъ докѣ ва на ученъ сжществувае на Бога“. Забавата ще се даде въ читалището „Напредкъ“ следъ пустъ на църква. Начало 10 1/2 ч.

Ахъ! Защо французкитъ жени раждатъ повече деца! Защо нѣ той подъ командата си единъ легионъ, два милиона войници. Цяла вселена, цялото земно кълбо би сложилъ въ тази малка ржчица.

Той мечтае, безъ да мисли за Тогава, който царува на небето за Когото най голѣмата империя нищоженъ мравунякъ. Той мечтае, безъ да предажда, че грамадинъ му армия ще бжде погребена въ снѣговетъ, безъ да мисли за оискала срѣдъ океана, дѣто го отиватъ мжжитъ на Прометея и не представява, че това дете на Шьонбрунския паркъ като малъ човѣкъ, угриженъ, съ кашлийна австрийска униформа, ще мртжжно по сухитъ опадали листи.

И когато Наполеонъ се увлече отъ своята чудовищна химера, то се мисли за легендаренъ, но логиченъ Марсъ, камбанитъ дължаватъ да биятъ радостно, ржжествено въ честь на бедното дете, родено въ Витлеемъ, не наистина покори свѣта, но не кърви, а съ любовъ и което еднѣко ще царува презъ всички вѣка.